

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Exemplum epistolae Cyrilli archiepiscopi Alexandrini, scriptae ad clerum
populumque Constantinopolitanum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

Exemplum epistolæ Cyrilli archiepiscopi Alexandrini, scriptæ ad clerum populumque Constantinopolitanum.

Ἰσον Ἐπιστολῆς Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, γραφείσης πρὸς τὸ κλῆρον καὶ λαὸν Κωνσταντινουπόλεως.

ANNO
CHRISTI
431.

TVRBATA est admodum sancta Synodus, ubi accepit magnificentissimū præclarissimumque comitem Ioannem non omnia recte retulisse, adeo ut de nostro quoque exilio, qui istic sunt, consilium inirent: quasi sancta Synodus iniustam nefariamque exauكتورationem, quam Ioannes, & qui cum eo agunt hæretici, moliti sunt, acceptauerit. En altera igitur facta est a sancta Synodo relatio, qua se principis literis contristatam docet, & quod trium depositiones non acceptauimus: sed præsertim irrita se habere declarat quæ impie & illegitime ab illis, firma vero & rata potius, quæ a nobis gesta sunt. Docuerant enim (patres) & prima quoque relatione, ea se rescidisse, quæ præter Canonum præscriptum ab illis facta fuerant; quodque pro communionis sociis & coepiscopis nos habeant, & quod huiusmodi sententiam non mutant. Cum autem prædictus magnificentissimus vir nihil non tentauerit, quo Ioannes, & qui cum eo sunt, in sanctæ Synodi communionem recipiantur; in hodiernum vsque diem ne audire quidem huiusmodi vocem sustinuerunt: sed obsistunt quidem omnino, & dicunt: Fieri non potest ut ad hoc veniamus, nisi quod contra legem ab illis factum est, dissoluatur, ac Synodo tamquam qui deliquerint, supplices accidant, & Nestorium, illiusque dogmata

ΕΤΑΡΑΧΘΗ λίαν ἡ ἀγία συνόδος, ἀκούσασα ὅτι οὐ πάντα ὀρθῶς ἀνέλεγκεν ὁ μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐνδοξότατος κόμης Ἰωάννης, ὥστε βουλεύεσθαι τὸν ἐκείνῃ καὶ πρὸς ἑξορίας καθ' ἡμῶν ὡς τῆς ἀγίας συνόδου καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀκανόνισον καὶ ἀδοκίμον ἡρμοζόμενον καὶ καταρῆσαι παρὰ τὴν Ἰωάννου καὶ τῶν αὐτῶν ἀρεσκῶν. ἰδοὺ τοίνυν καὶ ἑτέρα γέγονεν διαφορά πρὸς τῆς ἀγίας συνόδου, διδάσκουσα, ὅτι καὶ λυπεῖται ἡ τῆς διακοπῆς καὶ γραμμῆς, καὶ ὅτι ἐκτελεξάμεθα τὰς τελῶν τὰς καταρῆσεις καὶ ἑξαιρέτως μὲν, ἀκυροῦσθαι τὰ πρὸς ἐκείνων δυσεβῶς καὶ ἀδοκίμως ἡρμοζόμενα, κατεπιπέσθαι ἢ μάλλον τὰ πρὸς ἡμῶν. ἰδοὺ δὲ καὶ διὰ τῆς ἀναφορᾶς, ὅτι ἀκυρὰ μὲν τὰ παρ' ἐκείνων ἀκανόνιστως ἡρμοζόμενα πεποιήκασι, κοινωνικοὶς ἢ ἡμᾶς καὶ συνεπισκόποις ἔχουσι, καὶ ὅτι τὸ ποιῆσαι ἐκτελέσανται γνώμης. μὲν ἢ πεποιήκοτος τῆς μνημονωθέντος μεγαλοπρεπέστατος ἀνδρός, ὥστε ἐλθεῖν εἰς κοινωνίαν Ἰωάννου καὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἀγίας συνόδου, μέλει τῆς σήμερον οὐδὲ ἀκοῦσαι λιπέροντο ποιῆσαι φωνῆς· ἀλλ' ἐπίσανται μὲν πάντες, λέγοντες ὅτι ἀδύνατον ἡμᾶς εἰς τὸ ἐλθεῖν, εἰ μὴ καὶ τὸ πρὸς αὐτῶν ἀκανόνιστως ἡρμοζόμενον λυθῆι, καὶ παραπέσωσι τῆς συνόδου ὡς πλημμελήσαντες, ἀναθεματίσωσι δὲ καὶ Νεστόριον, καὶ τὰ δόγματα

ANNO
 CHRISTI
 431.

αὐτῶ ἐβράβησεν. καὶ ἐν τούτοις ἡ
 πᾶσα ἑσπέρια τῆς σωῆδος. ἔδοτυ-
 χῶν δὲ τούτου ὁ μνημονεύεις με-
 γαλοπρεπέστατος δὴρ, ἐπενόησε
 καὶ τῆτο, καὶ ἀπήγχε τὴν σωῆδον,
 ἐκδοσιν πίστεως ἐβράβησεν ὁπιδουῶναι
 αὐτῶ, ἵνα καὶ κείνοις ποιήσωσι σω-
 θέαται, καὶ ὑπογράψαι, καὶ ἀνέλ-
 θη λέγων· ὅτι σωῆψα αὐτῶν εἰς
 φιλίαν, ἀνθρώπων λυπὰς ἐχόντας
 μεταξὺ ἀλλήλων. τῆτο νοήσασα ἡ
 ἁγία σωῆδος, πάλιν ἀνέστη ἀρε-
 παντὸς λέγουσα· ὅτι οὐκ ὑβρίζομεν
 ἑαυτοὺς· οὐ γὰρ ὡς αἰρετικοὶ κεκλή-
 μθα, ἀλλὰ ἡλδομεν πίστιν ἀδου-
 μῶν ἡσῆσαι, καὶ ἐσῆσαι καὶ
 οὐ χεῖρει ὁ βασιλεὺς τῶν μαθεῖν
 τῶν πίστιν, εἰδὼς αὐτῶν, καὶ ἐν αὐ-
 τῇ βασιλεύει. οὐ παρέβη πόνω οὐ-
 δὲ τῆτο πῶς διὰ τῆς ἀνατολῆς. κα-
 κείνο δὲ γινώσκετε, ὅτι σωῆδες ἐκ-
 δοσιν πίστεως, ἐφίλον ἐκδοσιν πᾶσι
 ἀλλήλοις, καὶ εἰσιν ἐν τῷ φιλονει-
 κῆν ἔπ. Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν καταδέ-
 χονται δοτόκον εἰπεῖν τῶν ἁγίων πᾶ-
 ρέν μὲν καὶ τῶν ἀνθρώπων· Ὁ
 δὲ παντελῶς θενοῦνται, καὶ φα-
 σιν ἐπομῶς ἔχον δοτομηνεῖναι τῶν
 χεῖρον, ἢ ὑπογράψαι ποιῆσῆ φω-
 νῆ. ἀζημονοδοὶ δὲ πανταχοῦ, αἰρε-
 τικοὶ δὴκνύμενοι. ταῦτα πάντες παρὰ
 τῆς θεοσεβείας ὑμῶν διδάσκουσιν,
 καὶ μάλιστα Ὁ θεοσεβέστατοι καὶ ἁγιά-
 τατοι θερχιμανδρίται· μήποτε ὑπο-
 σέψας ὁ παρρηθῆς, ἔπερα ἀνδι-
 ἐπέρον εἴπη ἢ διδάξῃ, τῶν τῶν ἁ-
 νων ἀκοῆς. μὴ δοτομηνεῖναι ὑμῶν ἢ
 θεοσεβεία, μηδὲ δοτομηνεῖναι πᾶσι
 τοῖς ὑπὲρ ὑμῶν ἰδρωῖτας, εἰδὼς ὅτι ἑαυ-
 τῶν παρατῆς καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

scripto anathematizent. & in his
 vniuersa Synodi consistit instan-
 tia. Cum vero hac spe magnifi-
 centissimus ille vir, cuius memi-
 nimus, frustratus esset, aliud rur-
 sum excogitauit, & a sancta Syno-
 do petiit, vt fidei expositionem
 scripto sibi exhiberet: vt cum illi
 quoq; ipsius impulsu assensissent,
 ac subscripsissent, reuersus dice-
 ret: Redegi illos in amicitiam,
 qui humanis offensis inter se dissi-
 debant. Hoc intelligens sancta
 Synodus, iterum surrexit, diserte
 dicens: Nolumus nobisipsis eam
 contumeliam irrogare. non enim
 tamquam hæretici (huc) vocati su-
 mus; sed venimus vt fidem laban-
 tem & exagitatam stabiliamus,
 quã & stabiliuimus: nec opus est
 imperatori, vt fidem nunc discat,
 cum hanc sciat, & in ea baptiza-
 tus sit. Quare nec id quidem or-
 rientalibus successit. Sed & illud
 quoque sciatis, nempe, cum fidei
 expositionem componerent, in-
 ter se contendisse, & in ea alterca-
 tione etiam nunc versari. Nam a-
 lii ex illis sanctæ virgini deiparæ
 appellationem concedunt, vt et-
 iam fatentur illam hominis ma-
 trem: alii vero prorsus negant,
 adduntq; paratiores se esse vt ma-
 nus suas amputandas præbeant,
 quam vt huiusmodi voci subscri-
 bant. Vbique autem turpiter se
 gerunt, hæreticos se declaran-
 tes. Hæc a vestra pietate discant
 omnes, præsertim vero piissimi &
 sanctissimi archimandrita; ne for-
 te prædictus (vir) reuersus, quo-
 rundam aures mulcens, alia pro
 aliis dicat, aut doceat. Ne vero
 pigrescat pietas vestra, neque no-
 stri causa labori inistens defatige-
 tur, sciens quod hac ratione Deo
 hominibusque seipsam commen-

Bbbbb iij

det. Nam hic etiam piissimi episcopi, qui nos nunquam nouerant, per Saluatoris gratiam parati sunt animas pro nobis ponere, & cum lacrymis (nos) adeuntes, aiunt & exilium & mortem quoque simul subire se in votis habere. Versamur autem omnes in multa conflictatione, tum quod custodiamur a militibus, tum etiam quod ante nostra cubicula dormiant; maxime vero nos. Reliqua autem Synodus vniuersa defatigata est, & laborat; & complures mortui sunt: iam vero & ceteri, eo quod sumptibus destituti sint, res suas diuendunt.

καὶ ἐν ταῦτα γὰρ διὰ τὴν τῆς σωτηρίας χάριν ὁ μὴδέποτε ἡμᾶς εἰδότες τῆς θεοσεβείων ἰπποκόπων, ἐπιμίως ἐχοιοι τὴν ψυχὴν εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ μὴ δακρυῶν προσέρχονται, λέγοντες, * καὶ σὺν ἐξοριθῶμαι, καὶ σὺν ἀποθανεῖν, * δι' ἄλλης ἔχθισιν. ἐν πολλῇ ἡ θλίψις πάντες ἐσμεν, καὶ διὰ τὸ φρερεῖται ἄρα στρατιωτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων κοιτῶν ἔχον ἀντιθετὴ καθύδοντας, μάλιστα ἡμεῖς. ἡ ἄλλη πᾶσα σὺν ὁδοῦ ἀπέκαμε καὶ κάμνει, καὶ ὁ πλείους ἀπέθανον. λοιπὸν δὲ καὶ ὁ λοιποὶ τὰ ἑαυτῶν παρεσκόοισιν, ἐκ ἔχοντες ἀναλώματα.

ANNO CHRISTI 431.

Exemplum epistolæ a Memnone Ephesiorum episcopo ad ceterum Constantinopolitanum scriptæ.

Ἰσον Ἱπποκλήος γραφείσης παρὰ Μემνονος Ἱπποκόπου Εφεσου πρὸς τὸν κληρὸν Κωνσταντινουπόλεως.

QUANTA propter veram orthodoxamque Dei fidem in Ephesiorum ciuitate quotidie patiamur, id sermone explicari non potest. Turbationi enim turbatio absque vlla intermissione succedit. Fidei tamen vis & confessio multum nobis vt viriliter hæc sustineamus, roboris addit. Etenim magnificentissimus comes Candidianus milites interdum in nos concitans, totam ciuitatem tumultuationibus implet, omniumque simul vitæ necessariorum importatione per custodiam nos priuat. Multis etiam permittit in nos & in sanctam Synodum contumelias effundere, Zeuxippi incolis depositum Nestorium cum multa rusticorum turba custodientibus, qui ad id aluntur ecclesiæ pecunia, & per quos conuicia iacobitici κτημάτων, καὶ δι' ἐκείνων τὰς ὑβρεῖς κατεχρότων.

ΟΙΑ διὰ τὴν ἁληθῆ πίσιν τῆς ὀρθοδοξίας καθ' ἐκάστην ἕσπερο μένομεν ἐν Εφεσω, οὐδὲ λόγῳ παρεστῆσαι δυνατόν. παρεχθὲν γὰρ ἡμεῶν ἀπαύτως διαδέχεται. πολλῶν δὲ ἡμῶν ὑπονοίᾳ ἄρα τῶν ταύτα φέρειν γυμνάσιος ἢ τῆς πίστεως ὁμολογία καὶ ἰσχύς. ποτὲ μὲν γὰρ ὁ μεγαλοπρεπέστατος κόμης Κανδιδιανός, Ἱπποκλείων ἡμῶν ἐπὶ στρατιώτας, καὶ τὴν πόλιν ἡμετέρας ἐμπληθῶν, καὶ πάντων ὁμοῦ τῆς Ἱπποκλείων τῆς εἰσοκομίδης ἄποσεσθῶν διὰ τῆς ἄρα φυλακῆς, πολλοὶ δὲ συγχωρῶν ὑβρεῖς κατεχρότων ἡμῶν τε καὶ τῆς ἀγίας σὺν ὁδοῦ πίστεως, τῆς τῆς Ζωξίππου παρεσθρότων τῶν καθηρημένων Νεστορείων, καὶ τῆς τῶν τρεφομένων, καὶ πολὺ πλῆθος χωρικῶν, ἀπὸ τῆς

* τὸν δὲ πᾶσι, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκείνων.

* τὸν δὲ πᾶσι, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκείνων.